

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN – PHÊ BÌNH VĂN HỌC

NGUYỄN MAI ĐỨC
TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(Khóa 10, 2007 – 2011)

NGƯỜI HƯỚNG DẪN : NGUYỄN TRỌNG TẠO

Hà Nội, 5/2011

MỤC LỤC

Mục Lục	1
Lời tự bạch	2
Biển Áo	5
Hạnh phúc mồ côi	20
Người mẹ khóc	29
Nhận xét	

LỜI TỰ BẠCH

Nghề viết là một công việc cao quý đòi hỏi trách nhiệm nặng nề. Đó là quan điểm mọi sinh viên chúng tôi được định hướng trong quá trình học tập và làm việc dưới mái trường Viết Văn Nguyễn Du (nay là khoa Sáng tác – Lí luận và phê bình văn học thuộc trường Đại Học Văn Hóa Hà Nội).

Từ một người có năng khiếu cảm thụ và viết văn đến một người cầm bút thực thụ và thành công trong nghề là một quá trình trau dồi kiến thức, đạo đức một cách gian khổ và tâm huyết. Tri thức của dân tộc và nhân loại được tích lũy từ thưở khai sinh là thách thức với bất kì người cầm bút nào. Ngoài những kiến thức cơ bản cần tích lũy trên nhà trường, người viết luôn phải ý thức cập nhật những tri thức mới không ngừng tiến bộ của xã hội. Người viết phải như cây leo bám vào cây đời để mà hút nhựa sống. Muốn như thế tôi nghĩ mình phải sống thật năng nổ trước hết trong tinh thần một người trẻ tuổi trước tiên và sau đây là của một người cầm bút. Tinh thần học tập cao mang đến chất lượng cho mỗi tác phẩm nhưng trên hết là tâm huyết và đạo đức trước nghề. Mỗi người cần có ý thức với xã hội – điều không thể thiếu trong con người của một nhà văn chân chính. Tiếng nói của người cầm bút khi cất lên là xuất phát từ nỗi lòng của dân tộc, phát ngôn cho dân tộc, phản ánh vấn đề dân tộc. Văn chương phải bám vào thực tế xã hội nhưng như thế cũng không thể coi văn chương như một việc ghi chép đơn thuần mà là sáng tạo cái đẹp. Có như vậy mỗi tác phẩm khi ra đời mới có sức sống trong cộng đồng.

Để trở thành một người viết thực thụ phải có định hướng nghề nghiệp rõ ràng. Bốn năm học tập dưới mái trường viết văn đã cho mang đến hành trang vững chắc cho mỗi sinh viên. Xin chân thành cảm ơn sự dạy bảo của các thầy các cô. Hi vọng rằng các tác phẩm được mang tới trong lễ tốt nghiệp sẽ là những báo đáp có ý nghĩa nhất mà mỗi sinh viên dành tặng cho thầy cô.

GIỚI THIỆU TÁC PHẨM

Tác phẩm tốt nghiệp của em gồm ba truyện ngắn: Biển ảo, Hạnh phúc mồ côi và Người mẹ khóc.

Các tác phẩm đều có thông điệp đề cao những tình cảm cao quý giữa con người theo lối viết nhẹ nhàng. Bối cảnh của cả ba truyện đều gắn với biển, nơi họ tìm thấy sự giải thoát trước cuộc sống ồn ào nơi đô thị. Nhân vật trong từng tác phẩm có những cuộc sống khác nhau nhưng họ đều có điểm chung là phải vượt qua những thử thách, cám dỗ mà cuộc sống đem lại. Họ cùng nhau đối diện với đau khổ và giải quyết những khó khăn. Trong tất cả các tác phẩm em đề cao phẩm hạnh của con người mà trong đó lòng vị tha và tình yêu là hướng đi chính.

Truyện “Biển ảo” xoay quanh diễn biến nội tâm của một cô gái đứng bar đêm. Trong một lần tình cờ cô gặp lại người khách đã để lại ấn tượng trong cô. Vì muốn thu hút sự quan tâm của anh ta cô che giấu thân phận của mình. Cô gặp anh ta hằng ngày và tự an ủi mình đó chỉ như bao cuộc vui khác. Sự xuất hiện của vợ người đàn ông làm cô ta nhận ra mình đã yêu say đắm. Nhưng cô ta mặc cảm về thân phận. Cuối cùng cô quyết định rời xa người đàn ông mà không biết rằng người đàn ông đã nhận ra thân phận của cô từ lâu. Truyện không đi vào những phức tạp trong xã hội nhưng thông qua các nhân vật trong truyện em muốn gửi đến thông điệp tình yêu cao quý nâng phẩm giá của con người.

“Hạnh phúc mồ côi” là tác phẩm kể về cuộc sống của một cô gái nơi trại trẻ mồ côi. Cô sinh ra trước sự cự tuyệt của gia đình bên nội vì thân phận thấp hèn của mẹ. Cô được đưa về quê nuôi dưỡng nhưng một trận bão biển cuốn trôi ngôi làng trong lúc mẹ cô đang trong giai đoạn cuối của căn bệnh thế kỉ. Cô được gửi vào trại trẻ mồ côi. Trước khi chết mẹ cô có để lại cho cô một lá thư. Lá thư được mở khi cô lớn nói về cuộc gặp gỡ của cô với bố đẻ. Cô gặp người bố chưa một lần biết

mặt. Những tình cảm được vui đắp trong trại trẻ đã khiến một cô gái như cô mang đầy lòng vị tha và cô đã quyết định ở lại đảo trước sự giúp đỡ của người bố.

“ Người mẹ khóc” là sự giằng xé nội tâm của một cô gái trẻ sắp phải bỏ đi đứa con ngoài mong muốn. Cô đã bỏ trốn khỏi bệnh viện đến một bãi biển vắng người. Nơi này cô gặp một người đàn bà điên bị mất con. Cảm động trước những tình cảm người mẹ dành cho con cô ý thức được bản năng làm mẹ nhưng cũng chính lúc đấy cô nhận ra mình đã mất đứa trẻ. Truyện ca ngợi tình cảm mẹ con thiêng liêng.

Ba truyện ngắn có dung lượng không lớn nhưng là tâm huyết của em. Kính mong nhận được sự quan tâm từ phía các thầy cô. Em xin chân thành cảm ơn!

Nguyễn Mai Đức

BIÊN ẢO

Tôi vừa ra khỏi nhà một giờ trước. Chỉ là do cô bạn cùng phòng có tật hay quên tài liệu. Tôi đang say giấc thì phải tỉnh dậy để đi đưa cho cô cái “công văn quan trọng cho buổi họp đầu giờ chiều của công ty” .

Thành phố này lúc mưa, lúc nắng. Ánh nắng gay gắt còn vừa làm cay xè đôi mắt lò dò của tôi, gần đến nơi bầu trời chợt tối sầm lại, đổ mưa ào ào. Tôi không mang theo áo mưa nên cố phóng nhanh hơn. Tôi dừng xe ở một quán cà phê trước cổng tòa nhà nơi cô bạn làm việc. Gửi xe cho bảo vệ, tôi ôm tập công văn nhanh chóng chạy vào bên dưới mái hiên. Tôi luống cuống mở đồng giấy tờ ra kiểm tra. Thật may vì chúng không bị ướt.

Lúc này tôi mới nhìn xung quanh. Quán cà phê được bài trí đơn giản giống những ngôi nhà dọc bờ biển. Một hàng rào với những thanh gỗ được sơn trắng đan chéo vào nhau. Bàn ghế được bài trí cả bên ngoài mái hiên. Có rất nhiều cửa sổ nhỏ lắp kính khiến tôi có thể dễ dàng nhìn vào trong. Nhân viên mặc đồng phục màu xanh lá, vắng khách nên họ túm năm tụm ba buôn chuyện. Bên trái tôi có tấm biển hiệu nhấp nháy đèn mang dòng chữ “ Sea coffe”.

Tôi lấy điện thoại trong túi quần ra và bấm số cô bạn, định đi vào trong thì nghĩ ra mình để quên ví trong cốp xe. Tôi quay lại và bỗng va phải một ai đó. Đồng tài liệu vung vãi dưới đất. Người đàn ông tần ngần đứng trước mặt tôi. Tôi thảm nguyện rửa một ngày xui xẻo và đang định trút hết cơn bực tức lên đầu anh ta thì đã thấy người đàn ông vội vã cúi xuống nhặt đồng giấy tờ cho tôi. Tôi tìm lại

con giận. Sau khi ôm đủ đống giấy tờ trong tay, tôi ngẩng cao lên để nhìn rõ mặt “thủ phạm”.

Người đàn ông rất điển trai. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh lá sắc nét. Không ai có thể nghĩ ra rằng anh ta vừa mới vội vã chạy vào đây dưới trời mưa. Nhưng điều tôi quan tâm hơn là khuôn mặt anh ta rất quen. Tôi nhớ đã gặp anh ta nơi làm việc. Sợ anh ta cũng nhận ra điều đấy, tôi vội tránh mặt qua chỗ khác. Nhưng anh ta lịch sự xin lỗi tôi rồi vào trong.

Sau đó tôi nhìn lại mình. Tôi đang mặc chiếc áo cánh của cô bạn cùng quần ngắn màu đen đơn giản. Tôi đã vớ tạm chúng trên sàn trong lúc vẫn ngái ngủ. Tôi còn chưa rửa mặt và chỉ kịp buộc gọn mái tóc. Tôi đang ôm một tập giấy tờ trên tay. Trông tôi lúc này không khác gì một cô gái văn phòng đơn thuần. Chẳng ai có thể nhận ra tôi lúc này, nhất là khi mới chỉ một lần gặp mặt. Tôi thở phào

Chuông điện thoại reo, tôi nhắc máy. Đầu kia điện thoại cô bạn đang nhí nhéo hỏi han. Tôi rủ cô xuống quán cà phê.

Tôi vào quán đợi bạn. Người đàn ông đã chọn xong đồ uống. Cô gái bán hàng cười thân thiện hỏi người đàn ông “ anh có thêm nhiều đường như mọi khi không?” Anh ta gật đầu đồng ý nhận phiếu rồi đi ngay đến một chiếc bàn sát cửa kính.

Đến lượt mình, tôi chọn nhanh một cốc ca cao. Trong lúc đợi cô bán hàng thanh toán, tôi lướt tìm bàn. Tôi chọn một chỗ cách người đàn ông ngồi hai chiếc bàn. Tôi nói cảm ơn cô bán hàng rồi cầm phiếu ra chỗ.

Tôi ngồi quay mặt lại với người đàn ông. Anh ta có vẻ không quan tâm. Một lát sau cô bạn thân tới, lóng ngóng tìm tôi ngoài cửa. Cô tiến tới chỗ tôi ngồi .

“Mình phải sắp xếp đóng giấy tờ này trong hai mươi phút nữa, ngồi đây đợi hết mưa rồi về nhé”. Nói xong, cô nhấp một ngụm lớn trong cốc ca cao của tôi rồi nháy mắt xách tập công văn đi.

Trời vẫn mưa. Tôi nhìn ra phía ngoài thấy cô bạn đang vội vã bước đi dưới chiếc ô đỏ chóc.

Bên trong quán trang trí những chiếc cột lớn ốp kính bốn mặt. Hình ảnh của người đàn ông phản chiếu trong kính. Anh ta đang chậm rãi nhấp từng ngụm cà phê và đọc báo. Khuôn mặt anh ta chuyển từ nghiêm trang đến hoan hỉ khi nhận một cú điện thoại, rất cởi mở và cuốn hút.

Trời tạnh mưa. Anh ta đứng dậy và rời quán. Tôi cũng đi khỏi không lâu sau đấy.

Hai ngày sau tôi quay lại quán đúng thời điểm hôm trước. Quán đông khách hơn. Tôi mặc chăm chút với chiếc áo cánh màu vàng nhạt có họa tiết hoa nhã nhặn, sơ vin chiếc áo trong quần âu. Một lớp phấn nhẹ thêm tự tin. Trông tôi lịch sự như tất cả những người phụ nữ trong quán.

Tôi đang chọn đồ uống thì anh ta tiến vào và xếp hàng phía sau tôi hai người. Tôi luống cuống chọn một cốc cà phê sữa kiểu latte rồi quay đi tìm bàn.

Chiếc bàn tôi ngồi hôm trước vẫn còn trống. Tôi tiến tới nó. Đặt chiếc túi xuống bàn, tôi ngẩng nhìn lên thì đã thấy đã thấy anh ta ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh.

Anh và tôi đang trực diện với nhau. Tôi thấy bối rối và cần phải làm một việc gì đó cho tự nhiên hơn. Tôi bắt đầu lấy điện thoại ra và nhắn tin hỏi thăm cô bạn và lật đi lật lại cuốn tạp chí. Phía bên kia người đàn ông vẫn chậm rãi đọc báo.

Tôi không thích uống cà phê vào thời điểm đầu của một ngày. Tôi để cốc latte nguội ngắt. Tôi đã hẹn cô bạn khi tan sở sẽ cùng về nhà. Lời hẹn khiến tôi sẽ phải ngồi đây khoảng ba tiếng nữa. Người đàn ông vẫn ngồi bên cạnh. Tôi bỏ cuốn tạp chí xuống và lấy túi đi toa lét. Vừa bước đi có bàn tay chạm nhẹ vào vai tôi.

“ Cô để quên điện thoại di động”.

Tôi quay lại ngược nhìn người đàn ông và nhận lại chiếc điện thoại.

“ Cô nên cẩn thận”.

“ Cảm ơn anh”- Tôi nói rồi mỉm cười quay đi.

Tôi định sẽ rời quán sau khi đi toa lét nhưng người đàn ông vẫn ở đó khiến tôi đổi ý. Tôi qua quầy gọi một cốc ca cao và quay lại chỗ ngồi. Anh ta vẫn mân mê tờ báo.

“ Anh thường hay đến đây?”- Tôi bắt chuyện.

Anh ta thôi đọc và đặt tờ báo xuống bàn.

“ Lần trước xin lỗi cô, tôi có hơi vội. Ai cũng vội vã chạy mưa”. anh ta cố giải thích

“ À, anh vẫn nhớ còn tôi quên rồi”. Tôi gạt đi nhưng thấy vui vì anh ta còn nhớ.

“ Tôi dễ bị quên thế sao”. Anh ta trêu

Tôi cười

“Trông cô hôm nay khác thật” - Anh ta nhìn tôi kĩ hơn

“ Vậy sao?” Tôi tỏ vẻ ái ngại quay đi

“ Ý tôi nói là hôm trước cô búi tóc và...” Anh ta giải thích

“ À. Vậy tôi nên bị quên rồi ”. Tôi cố tỏ ra hóm hỉnh

Chúng tôi cùng cười. Anh nhờ người phục vụ gọi thêm một cốc cà phê. Tôi mời anh sang bàn ngồi cùng và chúng tôi vui vẻ trò chuyện.

Anh ta rời quán khi cô bạn đến. Cả buổi tối hôm ấy, đầu óc tôi chỉ nghĩ đến anh. Tôi mong được gặp lại anh ta.

Tôi vận áo sơ mi quần âu đến “ Sea coffe” đều đặn như những cô gái văn phòng đi ăn trưa. Anh luôn gọi sẵn một cốc ca cao và chờ tôi. Thành phố bước vào giữa tháng sáu nóng mồn những lớp xe. Trước quán có một bãi đỗ xe ô tô khá rộng. Tôi nhìn những chiếc xe như kem sắp tan chảy dưới nắng.

Chúng tôi ngồi trong quán nhìn ra bên ngoài. Mọi đề tài đều khiến cuộc nói chuyện của chúng tôi sôi nổi. Anh rất biết cách lắng nghe tôi và không tò mò. Chỉ trò chuyện chứ không tâm sự, điều đó khiến tôi thấy thoải mái.

Tôi thấy anh thật hấp dẫn trong những chiếc áo sơ mi được là lượt kĩ càng mỗi ngày. Bây giờ khi chúng tôi ra về, cô bán hàng cười tươi với cả hai. Tôi cảm thấy thú vị vì họ cho rằng chúng tôi là một cặp.

Anh chỉ là thú vui để tôi bắt đầu một ngày. Tôi cần anh như sự giải tỏa

Nhưng những lần anh phải rời đi trước tôi, tôi mãi miết nhìn theo anh dần khuất sau mỗi tòa nhà. Rồi những hôm tôi tỉnh giấc nhận được dòng tin nhắn của

anh rằng hôm đó anh bận không đến quán được. Tôi thấy một ngày thật dài. Tôi ở nhà, tự pha cho mình một cốc ca cao rồi ngồi cạnh chiếc bàn gỗ lổn nhổn những đinh, tưởng tượng anh ngồi phía bên kia.

“Mày làm sao vậy?” Cô bạn thân hỏi khi thấy tôi ngồi uống ca cao trầm tư nhìn ra ngoài đường.

“Sao là sao?” Tôi trả lời

“Tự nhiên mày mua nhiều áo sơ mi thế để làm gì?”

“Thì mặc” Tôi cười

“Mày lại định làm gì nữa, đóng kịch với mấy ông già à?”

“Ừ”- Tôi vẫn cười

“Đừng có điên, không đùa được đâu” Nói rồi cô bạn quay đi chỗ khác

“Tao đang yêu” Tôi hét lớn trên cô

Nhưng rồi tôi nghĩ thầm “tôi có thể yêu?”. Tôi nhấp ngụm ca cao nhìn những chiếc xe máy nhả bụi vôi vĩa dưới lòng đường. Tôi tự nhủ “chỉ là một cuộc vui mà thôi, tình yêu gì chứ?”.

Một buổi chiều nữa, khi anh nhắn tin sẽ không tới. Tôi thức dậy khi thấy chiếc quạt không chạy, mọi thứ đồ điện trong nhà dừng hoạt động. Tôi thở dài ngao ngán.

Tôi trang điểm đậm, mặc một chiếc áo phông có cổ khoét sâu và một chiếc quần bò tới “Sea coffe” định nhâm nhi một cốc ca cao theo thói quen.

Tôi đến quán và tìm chỗ ngồi quen thuộc cạnh cửa sổ. Tôi gọi một cốc ca cao và một suất ăn nhỏ. Đồ ăn ở đây không thực sự hấp dẫn. Nó chỉ tiện và nhanh. Tôi vẫn chưa quen với cách ăn này. Tôi dự định sẽ đợi cô bạn rồi cả hai cùng đi mua sắm. Sau khi nhắn tin cho cô, tôi bắt đầu đọc tạp chí và đợi.

Thời điểm này quán vắng khách. Tôi đang ngủ gật trên trang tạp chí. Tôi tỉnh dậy khi nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên trong quán. Tôi ngẩng đầu lên nhìn bất giác nhận ra anh. Tôi hơi hờ bật dậy nhưng chiếc khay quần bò mắc ghế sofa đã cản tôi lại. Tôi nhận ra bộ quần áo mình đang mặc. Tôi vội vàng tìm chiếc kính râm đeo lên rồi chuyển bàn. Nhưng không gian lúc này trở nên quá trống trải. Tôi luống cuống đứng dậy rời khỏi quán mà không ý thức rằng tôi sẽ phải đi sát qua quầy bán hàng nơi anh đang đứng. Chân tay tôi lỏng lẻo. Tôi lấy xe và vội vã rời đi.

Tôi đứng khuất sau những tòa nhà quan sát anh.

Anh không đi một mình. Một người phụ nữ đi bên cạnh anh. Cô ta có dáng người thanh mảnh, nước da trắng, mái tóc dài chấm vai, đen huyền. Cô mặc áo thun trắng cách điệu với một chiếc quần ngắn tối màu. Cô đi một đôi dép xăng đan đế bệt tiện dụng, tay cầm chiếc túi màu xanh cỏm, dạng nhỏ chỉ nhìn hơn chiếc ví đầm một chút.

Cô ta có một khuôn mặt rạng rỡ và một ánh mắt bí hiểm khó diễn tả. Ánh mắt giống một người mẹ, đôi lúc lại giống một vị quan tòa. Tôi đã đứng nhìn thật lâu cho đến khi ảo giác rằng đôi mắt ấy đang dõi theo tôi. Tôi sợ hãi, tức giận lùi hai bước chân và biến mất trong khoảng không gian ấy. Tất cả những hình ảnh xoáy theo hình tròn ốc rồi biến mất vào khoảng không gian tối đen.

Cô ta chắc hẳn là người giúp anh có những chiếc áo sơ mi phẳng phiu mỗi ngày. Tôi cảm thấy trống rỗng. Tôi phóng xe đi thật nhanh.

Tôi chệnh choáng hơi men.

Tôi đang bước vào quán. Nhưng tôi nhìn thấy anh và người đàn bà ấy cười nói với nhau trong quán. Tôi đi lòng vòng quanh chiếc bàn hai người đang ngồi nhưng anh không hề nhận ra tôi. Tôi bê cốc ca cao đến đặt trên bàn anh. Anh ngẩng lên cảm ơn tôi rồi đẩy cốc ca cao về phía người phụ nữ. Cô ta uống cốc ca cao hết trong một hơi rồi nhìn tôi âu yếm bằng cặp mắt đầy. Ánh mắt có lửa thiêu cháy khuôn mặt tôi. Tôi tỉnh giấc và nhận thấy đó chỉ là một giấc mơ.

Cô bạn vỗ vào vai tôi, lau vàng trán đầm mồ hôi của tôi.

“Mơ gì mà hét kinh thế? Người cậu hơi nóng đấy.” cô bạn tỏ vẻ lo lắng.

“Mình mệt quá!” Nói xong tôi xoay mình ngủ tiếp.

Tôi nhắm mắt và nghĩ về giấc mơ. Tôi sợ. Tôi không hiểu nổi cảm giác trong tôi lúc này. Có phải tôi đang sợ hãi hay ghen với người phụ nữ ấy. Tại sao tôi lại phải ghen với cô ta cơ chứ? Tôi cắn răng xua tan ý nghĩ.

“Mình đi làm đây, nhớ ăn gì đi nhé!”. Cô bạn tôi vội vã dặn tôi.

Tôi ngủ thêm một lát thì điện thoại báo có tin nhắn. Là tin nhắn của anh. Tôi nắm chặt chiếc điện thoại, vội vàng mở tin nhắn. “Em sẽ tới chứ?”

Tôi bật dậy thay đồ đi tới “Sea coffe”. Anh vẫn ngồi đấy đợi tôi với cốc ca cao quen thuộc. Sắc mặt anh có vẻ hơi tái. Tôi nhìn anh đang vuốt ve thứ gì đó trên

ngón tay áp út. Thấy tôi anh vội nắm lấy tay trái che đi. Tôi ngồi xuống cố giữ nét mặt bình thường. Anh lại nhìn tôi trùi mền.

“Hôm qua em, em làm gì?” Anh ngập ngừng

Tôi im lặng một lúc “Em đi tìm anh”. Tôi nói

Anh thôi nắm tay, đặt ngay ngắn trước mặt tôi. “Anh yêu em nhưng...”

“Em cũng yêu anh”. Tôi vội ngắt lời anh

Tôi giật mình vì câu nói. Tất cả như trững lại, chúng tôi nhìn nhau và im lặng.

“Mình đi biển được không?”. Tôi nói ngược mắt nhìn anh.

Anh nhìn lại tôi rồi anh mở máy điện thoại chăm chú kiểm tra.

“Lúc nào?” anh hỏi.

“Ngày mai” tôi đáp.

Anh lưỡng lự một lúc rồi nói “Được, ngày mai anh chờ em ở đây”.

Hôm sau chúng tôi cùng nhau ra biển. Chiều muộn chúng tôi tới nơi và nghỉ lại tại một resort. Tới phòng nghỉ anh ghì chặt tôi trong tay. Dưới lớp váy mỏng, thân thể tôi rung lên. Rồi tôi nghĩ về những cơn sóng, về những sinh vật phù du trôi dạt vào bờ. Tôi thả lỏng cơ thể. Tôi chờ đợi, tôi khao khát. Tôi như miếng bọt biển trong vát trôi giữa biển và hiện rõ cả những tế bào mỏng manh nhất dưới những tia nắng của mặt trời. Những hơi thở vỗ về bên tai tôi mặn như muối biển. Tôi ao ước thời gian nằm yên tại đây như những vỏ sò trên cát.

Ánh đèn leo lắt hắt một vệt vàng một nửa người anh. Mọi thứ đều tĩnh lặng. Anh đã có một ngày thắm mệt. Tôi nằm trên lưng anh, bám những ngón tay vào giường. Tôi ước cánh tay bé nhỏ của tôi có thể biến thành thứ cùm gông vững chắc nhất, giữ chặt anh mãi mãi.

Anh bỗng giật mình dưới cơ thể tôi. Tiếng nói khe khẽ thoát ra từ giữa đôi môi anh. Tôi cố gắng lắng nghe nhưng không sao hiểu được. Anh đang mơ. Và anh đang nghĩ về ai? Điều gì làm anh run lên?

Tôi thay đồ ra ngoài đi bộ. Tôi đứng trước biển. Dưới những tầng nước, biển luôn giấu cho mình những bí mật vĩnh hằng. Trước mắt tôi bây giờ là sự choáng ngợp của đêm. Một dải đen chạy dài bất tận, những trái núi đá đứng như những khối hình đen mập mờ, lạnh lẽo. Bầu trời không trăng, không sao sẫm lại. Tất cả chồng chéo lên nhau một cách dữ dằn như muốn ngăn cản bất kì bước chân của ai có ý định tiến xa hơn. Những ngọn đèn lấm chấm giữa khoảng không, rọi sáng hơn sự tối tăm của biển. Tôi không thấy bất kì con tàu nào. Nếu đằng sau không có tiếng rít của gió luồn qua những rặng phi lao, tiếng lá dừa đập vào nhau lao xao tôi sẽ không biết mình nên đi về đâu. Biển đêm giống như sự bí hiểm của anh.

Tôi mặc một chiếc váy dài màu sáng, chất vải voan mỏng bay phấp phồng trong gió. Tôi quàng chiếc khăn lụa, hít thở luồng muối biển đang hòa quyện vào không khí. Những hạt muối thấm vào khí quản của tôi, phổi của tôi, tim của tôi, tâm hồn của tôi. Hơi lạnh xâm chiếm cơ thể. Chân tôi chụm lại nhau tạo thành một điểm tựa vững chắc. Dưới hai bàn chân là những hạt cát ướt rã rời yên lặng.

Một con mèo ở đâu đó xuất hiện. Nó dừng lại trên cát, giương đôi mắt nhìn tôi, rồi kêu lên. Tiếng kêu day dứt. Tôi lạng người nhìn. Đó là một con mèo trắng với những vằn đen chạy dọc sống lưng. Nó đi lòng vòng vài bước và rồi nằm phục

xuống, vẫn chăm chăm nhìn về phía tôi. Cặp mắt nó to tròn như ánh mắt của người phụ nữ ấy, chế ngự biển đêm. Nó liếm láp bộ lông. Hai chân trước thu lại, hai chân sau duỗi ra, cứ như vậy, liếm láp khắp bộ lông như thể muốn cuốn hút cái nhìn của tôi.

Trời lâm thâm mưa. Tôi quay mình đi về khu nhà nghỉ.

Có cảm giác ánh mắt của con mèo vẫn đang dõi theo tôi. Tôi bất giác nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ trong những bộ phim kinh dị. Thật may là khu resort lúc nào cũng sáng đèn và có người trực. Đã hơn một giờ sáng nhưng vẫn có khách lúc này mới riu rít ôm nhau tìm về. Tôi len qua những lối đi nhỏ trải đầy những bông hoa li ti hai bên, tìm về với căn phòng mang tên “hoa hướng dương”. Tôi tra khóa rồi mở cửa thật khẽ. Tôi vào phòng đặt chiếc khăn lên ghế, nhìn anh đang úp mình trên giường. Tôi nằm xuống cạnh anh.

Có cái gì đó rung lên dưới lớp gối. Tôi mò tìm. Chiếc điện thoại báo một cuộc gọi nhỡ, một tin nhắn. Tôi nhìn màn hình sáng lên số điện thoại được anh lưu lại với một ký hiệu thân mật. Ánh mắt tôi như không thể nhìn thấy bất cứ điều gì khác lúc này. Tôi ngồi dậy tìm tư thế thoải mái nhất có thể.

Tôi vẫn đang nắm chặt chiếc điện thoại. Màn hình chiếc điện thoại bây giờ như một hố sâu thăm tối xoáy tôi vào trong đó. Tôi vùng lên, tôi trèo, tôi muốn thoát khỏi vực thẳm ấy nhưng tôi lại không thể thoát khỏi sự đay nghiến đang dày vò ruột gan. Tôi sợ, hoảng loạn nhấn nút mở tin nhắn. Dòng tin vền vền bốn chữ “anh đang ở đâu?”. Tôi tưởng tượng đôi mắt người phụ nữ chờ anh. Tôi vút chiếc điện thoại xuống giường. Tôi vò đầu tuyệt vọng như đứa trẻ bị ném ra ngoài đường.

Tôi nép mình nơi cuối giường nhìn anh. Tôi thu gối và đặt tay lên ngực. Tôi đang khóc. Nếu sự im lặng này có thể được phá vỡ thì tôi đã òa lên như một đứa trẻ. Tôi không biết mình phải làm gì, thậm chí không còn muốn chạm vào người anh, không muốn lay anh dậy. Tôi nhìn anh xoáy chặt. Tôi muốn biết, muốn đến khao khát, muốn xâm chiếm giấc mơ của anh.

Bây giờ là hai giờ sáng. Ngoài trời tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái ngói từng ngôi nhà. Chúng rơi đều nhau nhịp nhàng như một bản nhạc không lời.

Tôi mở mắt nhìn không gian như đang chết lặng quanh tôi. Tôi nhìn căn phòng sơn màu be đang rũ xuống, nhìn những chiếc móc lẻ loi trên mắc treo, nhìn chiếc ghế với những vằn gỗ hằn màu véc ni bóng loáng, rồi nhìn lên không trung nơi ẩn chứa một thứ màu lơ lơ của những ánh đèn ngủ. Tôi nhìn cánh cửa nhà tắm đang mở, nhìn những chiếc khăn tắm vương trên sàn, nhìn sắc trắng đục của khăn trải giường. Tôi nhìn chiếc chăn đang đắp hờ trên người anh. Rồi nhìn anh, nhìn tấm lưng trần của anh.

Có thứ ánh kim loại trên đôi bàn tay anh. Ánh sáng của một chiếc nhẫn. Tôi bỗng ghét sự bắt sáng của vàng. Tôi xoáy cái nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón tay ấy. Chiếc nhẫn anh chưa bao giờ tháo ra, chưa bao giờ che đậy. Không gian mù mịt khói. Tôi cảm giác như có một ngọn lửa thiêu cháy ngón tay tôi. Tôi nhìn xuống. Dưới sàn nơi tôi ngồi chỉ chít những tàn thuốc lá.

Tôi nhìn lên đôi bàn tay mình, không có chiếc nhẫn nào, không có thứ ánh sáng kim loại nào, không có cái gì là minh chứng. Tôi ảo giác thấy bên cạnh hai bàn tay anh là bàn tay người phụ nữ đang mân mê chiếc nhẫn như một trò tiêu khiển. Cô ta rất hạnh phúc. Tôi thấy mình đáng thương chỉ như một cuộc vui.

Không gian mờ ảo và ngập tràn khói thuốc này quá quen thuộc. Tôi sợ rằng anh đã tỉnh dậy trong một lúc nào đó và sẽ nhận ra tôi dưới làn khói, sợ rằng anh lật tẩy những chiếc áo sơ mi giả tạo, những câu chuyện dối trá. Tôi sợ anh sẽ nhận ra tôi - người con gái trong quán bar hôm nào, rồi phũ phàng rời bỏ tôi.

Tôi đứng dậy tìm hành lí của tôi ở mọi nơi. Tôi mở va ly, tôi nhét tất cả đồ vào một cách vội vã. Tôi cố gắng tìm kiếm thật kĩ mong sao không để sót thứ gì. Tôi đếm số quần áo. Tôi lục tìm trong nhà tắm. Bàn chải đánh răng, lô quần tóc, lược chải đầu, dây cột tóc, ngay cả một chiếc ghim cài nhỏ tôi cũng không mong bị sót lại. Sắp xếp hành lí xong tôi thu gọn chỗ giấy rác trong phòng vào một chiếc túi rồi để gọn nơi cuối giường. Bây giờ là hơn bốn giờ sáng.

Tôi rời resort mà không quay nhìn lại căn phòng một lần nào. Tôi bắt taxi đến nhà hàng nơi mà anh và tôi dùng bữa ban chiều, gọi một cốc vang và chờ chuyển xe đầu tiên chuyển bánh. Tôi lắc lắc chiếc ly và ngắm nhìn dòng vang đỏ sậm chao đảo trong ly. Tôi đưa ly vang lên miệng, nhấp một ngụm và xua đuổi mọi ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Tôi không có cảm giác mình đang uống rượu.

Tôi ngắm nhìn những cây hoa đủ loại xung quanh mình. Chúng rũ xuống sau một đêm ướt đẫm nước. Tôi nhìn con đường ngoằn ngoèo chạy trước mặt. Không có lối rẽ nào trên hành trình ấy. Tôi nhìn về phía tôi vừa rời đi. Nắng bắt đầu lên. Một con bướm trắng vẫn nâu bay ngang qua mặt tôi tới đậu bên một chậu hoa. Tiếng nổ của xe gắn máy, tiếng ồn ào của cảnh dọn dẹp sáng sớm.

Chiếc xe ô tô đỗ lại trước cửa nhà hàng. Một cô gái thấp và hơi mập đầu đội mũ tròn vành, mặc bộ đồ chống nắng kín mít người, chân đi dép tông xanh, trên tay cầm một tờ giấy cất tiếng gọi tên tôi. Tôi đứng dậy thanh toán tiền cho nhân viên và anh ta giúp tôi kéo chiếc va ly lên xe. Tôi thu xếp vài thứ trên bàn vào

trong túi. Xe chưa vội chạy và bác tài thì đang ở dưới kiểm tra một vài thứ phía cốp xe.

Tôi đưa tay nhìn đồng hồ. Tôi đã đợi hơn hai tiếng. Tôi nhắm mắt lại một lúc lắng nghe mọi tiếng động. Và rồi như thể nhận thấy sự nuối tiếc vẫn còn, tôi mở mắt nhìn xung quanh. Người phục vụ chào và hẹn gặp lại tôi bằng một nụ cười không thể rạng rỡ hơn với tôi lúc này. Nhưng lòng tôi ghen lại, chân tôi như bấu chặt trên nền gạch. Tôi gật đầu chào người phục vụ. Con đường hình như vẫn quá vắng người và chẳng ai có vẻ như đang vội vã.

Tay nắm chặt chiếc túi. Tôi nhớ đến anh lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Không phải tại “Sea coffe” mà là một quán bar nơi tôi đeo bộ tóc giả màu vàng và ẩn dưới lớp mặt nạ. Tôi đã tiếp chuyện anh như bao nhiêu vị khách khác. Tôi nhớ khuôn mặt anh buồn, bí ẩn dưới ánh đèn của quầy bar. Tôi nhớ bàn tay anh rắn chắc giằng điếu thuốc lá khỏi miệng tôi. Tôi nhớ ánh mắt của anh khi tạm biệt tôi. Đó mới chính xác là lần đầu tiên của chúng tôi. Một bí mật cào xé cõi lòng tôi. Tôi sẽ không bao giờ có thể thay đổi điều ấy. Tôi mở túi lấy cặp kính đen đeo lên. Tôi bước lên xe trước khi kịp đổ những giọt nước mắt đầu tiên. Vừa thả mình xuống ghế, tôi nhìn về con đường phía trước mặt qua lớp cửa kính ô tô. Miệng tôi khô khốc lắm bậm câu nói “Em yêu anh”.

Tôi về nhà. Hai ngày hôm sau tôi nhận được dòng tin nhắn từ anh “Anh đã yêu em dù tóc em có màu vàng hay đen. Em hãy thay đổi vì em. Cảm ơn em”

Tôi đóng máy di động và tiến về phía chiếc bàn đầy đinh nơi có một cốc ca cao nóng đang đợi. Phía bên kia chiếc bàn là một cốc cà phê đang tỏa khói. Anh chưa bao giờ thức mắc tại sao tôi luôn thức dậy khi quá trưa hay tò mò tôi làm gì. Làm sao tôi có thể ngu ngốc nghĩ rằng anh có thể không nhớ ra tôi khi hôm đây

anh chẳng uống một giọt rượu nào. Tôi dụi điếu thuốc vừa châm. Qua ô cửa sổ, tôi nhìn xuống những ngã đường ngoằn ngoèo. Tôi tựa lưng vào ghế và khóc.

KẾT THÚC

HẠNH PHÚC MỒ CÔI

Ngay từ khi sinh ra, tôi đã bị gọi là đứa trẻ mồ côi bố nhưng tôi có mẹ. Mẹ tôi là một cô gái bao nên gia đình bố tôi hắt hủi hai mẹ con không thương tiếc. Sau nhiều lần gửi tôi lại cho bố không được, mẹ đành mang tôi về dưới quê nhờ một người họ hàng nuôi giúp rồi trở lại thành phố hành nghề. Từ ngày đấy tôi chỉ được gặp mẹ một năm ba lần.

Tôi sống trong gia đình người họ hàng đến năm lớp hai thì một trận bão biển cuốn trôi tất cả ngôi làng. Mẹ tôi khi ấy đã vào giai đoạn cuối của căn bệnh AIDS. Lần cuối cùng tôi gặp mẹ. Mẹ gầy hốc hác trên chiếc giường trải ga trắng ố vàng.

Tôi được gửi vào trại trẻ mồ côi. Hành lí của tôi chỉ có hai bộ quần áo và một lá thư. Bên ngoài lá thư, mẹ dặn tôi chỉ được mở khi nào tôi đủ mười tám tuổi.

Tôi biết bố nhưng chưa một lần nào gặp mặt.

Đây là thời điểm cuối cùng trong ngày lũ chúng tôi ngồi với nhau. Sau khi dọn xong tất cả đồng bát đĩa của bữa cơm chiều, chúng tôi cùng theo dõi chương trình thời sự. Hơn năm mươi đứa đang chăm chú vào chiếc ti vi hai mươi một inch đặt trên chiếc tủ gỗ đã ngả màu. Những đứa bé ngồi phía trước mắt tròn mắt dẹt không rời màn hình. Mấy đứa lớn chúng tôi ngồi đằng sau luôn thắc mắc không biết tại sao có hiệu gì trong những tin tức khô khốc kia không?

Chúng tôi luôn ý thức về thứ bậc. Những đứa bé không bao giờ ngồi lấn chỗ của nhau, hàng trên hàng dưới so le nhau như khi chúng tập thể dục. Chúng cũng không bao giờ phát ra một âm thanh nào quá lớn và chỉ đứng dậy khi đã giơ tay ra hiệu.

Ti vi đang đưa tin trận sóng thần gây thiệt hại lớn cho một quốc gia. Trên màn hình là cảnh nước ngập tràn khắp nơi, ngập cả một khoảng không gian rộng

lớn. Những mái nhà lặn ngụp trong nước nhô mình lên thành những điểm gấp khúc. Tất cả mọi thứ từ nhỏ tới to đều bị cuốn trôi. Dòng nước cứ thản nhiên như nó đang làm một nhiệm vụ thường nhật. Chúng tôi đau thương nhìn cảnh tượng hoang tàn.

Một bức ảnh len lỏi giữa lớp đất đá. Tấm ảnh chụp bé gái đang cười rạng rỡ. Những cột điện đổ rạp lên nhau chạy dài trên đường. Phía dưới là những người dân quần mình trong tấm khăn mỏng. Đội cứu hộ lặn ngụp trong nước bản và các lớp đổ vỡ. Nét mặt họ căng ra, tay chân họ làm việc không ngừng. Tất cả những hình ảnh cứ đan chéo vào nhau tầng tầng lớp lớp.

Chúng tôi cảm thấy đồng cảm. Những giọt nước mắt được dồn lại bên trong. Các bàn tay tìm đến và nắm chặt lấy nhau.

Trại trẻ mồ côi này được thành lập cũng sau một cơn bão biển. Trại nằm trên một hòn đảo cách đất liền khoảng nửa tiếng đi tàu nhanh, vốn được tận dụng lại của một khu doanh trại cũ. Ở đây chúng tôi có bốn dãy nhà chính. Một dãy nhà nằm ở ngay lối vào có ba lớp học dành cho cấp một. Từ dãy nhà chính ấy đi tới ba dãy nhà liền kề nhau cách một khoảng sân rộng. Cái sân chứa một vài thứ đồ chơi bằng sắt đã hoen rỉ. Cái sân ấy ngoài là chỗ tập thể dục còn là nơi để đồ đạc mỗi lần chúng tôi tổng vệ sinh các dãy nhà. Ba khu nhà còn lại có một khu ngủ dành cho nữ, khu dành cho nam và khu là nhà ăn. Đằng sau nhà ăn có một khoảng vườn nơi chúng tôi trồng rau và nuôi một số con vật để thêm thức cho bữa ăn hàng ngày.

Chúng tôi được phép sử dụng ti vi tới mười giờ, khi các bộ phim cuối ngày cũng đã kết thúc. Bọn trẻ con bé nhất đang xem chương trình đồ vui dành cho thiếu nhi và chúng tôi nhường ti vi cho chúng. Một vài người ở lại xem cùng bọn trẻ, một số tản đi làm những việc khác. Tôi đi ra ngoài lượn lờ chờ đến giờ xem phim.

Chúng tôi không có tiền để bật sáng tất cả các bóng đèn nên khoảng sân dài bây giờ tối om. Tôi lần đến mòm đá gần vườn rau để có thể ngồi ngắm nhìn ra

biển. Một thói quen khiến tôi thấy thoải mái. Tôi tựa lưng vào đá còn tay thì nghịch tóc.

Tôi sắp tròn mười tám tuổi. Lá thư của mẹ đã nằm dưới gối của tôi hơn mười năm nay. Tôi vẫn cố lưu giữ hình ảnh những ngày mẹ về thăm tôi trong trí nhớ. Tôi nhớ cả khuôn mặt hốc hác ngày cuối cùng tôi gặp mẹ. Tôi cố tưởng tượng ra mẹ đã cười với tôi.

Tôi có một cảm giác bồn chồn. Tôi đi bộ về phòng .

Tôi lấy lá thư cất kỹ dưới gối, nhìn tờ giấy nhàu nát theo năm tháng. Ngoài trời đang mưa. Tôi đứng dậy ra đóng cửa sổ phòng rồi từ từ mở lá thư.

“ Con yêu.

Mẹ xin lỗi, mẹ đã không thể cố gắng hơn. Con chắc chắn đã rất khổ sở nhưng mẹ tin con gái mẹ đã lớn lên xinh đẹp và giỏi giang. Con đã luôn là một đứa trẻ ngoan. Chỉ có mẹ là không tốt. Con mở bức thư này chắc con đã lớn. Mẹ biết con chưa bao giờ gặp bố mình nhưng con hãy nghe lời mẹ. Bố con sẽ tới đón con. Ông ta sẽ mang cho con lá thư của mẹ và chiếc lược con làm tặng mẹ. Hãy để ông ấy lo cho con. Đó là trách nhiệm. Sống tốt vì mẹ con nhé. Mẹ yêu con rất nhiều.”

Tôi đọc lại lá thư ngẩn ngui ba lần nữa. Nét chữ xiêu vẹo cùng những đoạn tẩy xóa khiến tôi nghĩ mẹ viết nó khi đã rất yếu. Tôi ngậm ngùi gập lại lá thư. Tôi đi lại bàn học trước cửa sổ, nhìn những hạt mưa thi nhau rơi bên ngoài. Tiếng ếch nhái côn trùng vọng vào thành một thứ âm thanh da diết. Tôi dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì.

Khoảng hai tuần sau có một người đàn ông trung niên đến xin gặp mẹ Lớn của chúng tôi. Chúng tôi ít khi có khách và nhất là những người khách đến một mình nên tôi ngậm ngùi thân phận của ông ta. Mẹ Lớn và ông ta nói chuyện trong văn phòng hơn một giờ đồng hồ.

Mẹ Lớn cho người gọi tôi ngay sau đấy. Tôi như có một ngọn lửa cháy trong lòng.

Tôi đẩy cửa bước vào. Trước mắt tôi là người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, dáng vẻ gầy gò nhưng rắn rỏi. Ông ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng kẻ sọc cài cúc ở tay áo một cách chững chạc. Ánh mắt ông ta nhìn tôi đầy xúc cảm.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống cạnh mẹ Lớn. Mẹ Lớn giới thiệu hai chúng tôi với nhau. Tôi chỉ im lặng còn ông ta cũng chỉ lịch sự đáp lại lời của mẹ Lớn. Mẹ cố gắng phá tan bầu không khí căng thẳng giữa tôi và ông ấy. Một lúc sau mẹ Lớn quyết định đi ra ngoài khi thấy cần cho hai chúng tôi không gian riêng. Khi mẹ đứng dậy tôi nhìn theo mẹ cho đến khi cánh cửa khép lại.

Còn lại tôi với ông ta.

Ông ta đặt bức thư và chiếc lược như trong thư mẹ tôi đã nói lên trên mặt bàn. Tôi nhìn chăm chú vào chiếc lược bằng vỏ trai. Tôi đã khắc một vài bông hoa lên đó. Nó vẫn còn nguyên vẹn như ngày tôi tặng mẹ.

Tôi muốn cầm lấy chiếc lược nhưng hai bàn tay tôi tằn ngằn trên bàn. Thấy vậy ông ta cất tiếng.

“ Con đã làm nó cho mẹ đúng không?” Ông ta hỏi

Tôi gật đầu

“ Con giống mẹ, rất khéo tay” - Ông ta đang cố gắng bắt đầu câu chuyện.

Tôi vẫn cúi mặt nhìn những ngón tay đan vào nhau.

“ Mẹ có viết một bức thư cho con. Chắc con đã đọc nó”- Ông ta nói và xoay bức thư về phía tôi.

“ Con chưa hề gặp ta.”

Tôi nhìn ông ta mân mê chiếc lược của mẹ trong tay.

“ Ta cũng không có đủ tư cách trở thành bố của con. Nhưng chúng ta hãy làm vui lòng mẹ con.”

Ông ta ngẩng lên nhìn tôi.

“ Mẹ con mong ta lo cho con khi con đủ lớn để rời khỏi đây”

Tôi nhìn ông ta. Cặp mắt một mí của ông ta hoe hoe đỏ. Mắt tôi cũng chỉ có một mí. Tôi nhớ mắt mẹ tôi rất to và đẹp. Hai mẹ con tôi không giống nhau. Mẹ tôi chắc hẳn đã rất yêu ông ta khi mang thai tôi. Tôi giống ông ta cả đôi môi dày.

“Bác tên là gì, lúc này cháu không nghe rõ?” tôi hỏi ông ta

“Ta tên Nguyễn Văn Tuấn” ông ta trả lời

“Cháu họ Phạm” tôi nói

“Đó là họ của mẹ con”

“Bác cho cháu xin lại chiếc lược của mẹ cháu được không?”

“Con có thể giữ nó” Ông ta đưa chiếc lược cho tôi.

Tôi giữ chiếc lược trong tay. Chúng tôi lại bắt đầu im lặng một lúc lâu. Tôi nhìn kim đồng hồ điểm mười hai giờ trưa. Tôi đứng dậy chào ông ta rồi rời phòng. Ông ta vẫn không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn tôi bước đi.

Tôi quay về phòng. Giờ này mọi người đã đi ăn cơm. Mọi người trong phòng hôm đó cũng không ai quay về nghỉ trưa.

Tôi vuốt ve chiếc lược trong lòng bàn tay. Tôi không ra ngoài cho đến khi mẹ Lớn gọi cửa. Mẹ đẩy cửa vào. Tôi lấy ghế mời mẹ. Mẹ mang theo cho tôi một bát cơm nhỏ.

“Con không xuống ăn cơm”. Mẹ nói

“Con không thấy đói” - tôi trả lời

“Ta biết con khó chấp nhận việc này. Ta đã quan sát con và ta biết con không phải là một đứa trẻ cố chấp. Con biết rồi đấy, không có đứa trẻ nào mong muốn ở đây mãi mãi. Con chưa bao giờ là trẻ mồ côi. Bố con, người đàn ông đấy vẫn thường đến đây. Nhưng ta không biết vì lí do nào mà ông ta chưa bao giờ đòi gặp con”

Tôi nhìn mẹ tò mò. Mẹ nói tiếp

“Đúng vậy. Một năm ông ta vẫn đến đây hai lần thăm con. Ông ta đã yêu cầu mẹ giữ kín chuyện đó. Nhưng giờ con đã lớn và vì con đã gặp ông ta nên mẹ nghĩ điều

đó không phải là bí mật nữa. Ông ta là một người đàn ông đáng thương, luôn mong chờ sự tha thứ.”

“ Con không thể” - tôi khóc

“ Đó là bố con. Đó là điều không thể thay đổi”

Mẹ Lớn tiến đến bên tôi vuốt mái tóc dài của tôi. Tôi khóc nức nở trong lòng mẹ.

Mẹ Lớn đã giúp tôi liên hệ với bố. Sau lễ tốt nghiệp ông sẽ đến đón tôi. Việc này đã lan truyền nhiều ngày trong trại . Sau hôm đó tôi cố gắng chăm chỉ hơn. Tôi không lang thang các buổi chiều đi học về. Tôi về nhà chơi với bọn trẻ, giúp các mẹ nấu cơm, lau dọn, tôi làm tất cả những việc tôi đã từng làm và việc của người khác.

Hai ngày nữa tôi sẽ rời đi. Tôi ngả người trên giường lắng nghe tiếng bước chân xáo trộn ngoài sân. Mọi người đang trở về phòng. Tiếng sóng đập vào đá âm âm vọng vào. Nếu là ban ngày tôi đã có thể nhìn thấy những lớp bọt trắng tung bay như những dải mây trên biển.

Những người dân chài ở đây, làn da lúc nào cũng dày lên một lớp nắng. Mỗi buổi chiều họ đi về ngang qua, trại lại vang tiếng cười nói. Nghề đi biển rèn cho con người tình tập thể vững chắc. Ở đây, người ta thiếu ăn chứ không thiếu tình cảm. Đảo giống như một đại gia đình.

Những đứa trẻ trên đảo này không có đồng phục như ở thành phố, chúng mặc những quần áo bình thường đi học nên lớp học thật giống như một bảng màu sắc vui nhộn. Chúng thường đi thành những tốp nhỏ. Chúng xách cặp, chúng chạy nhảy và nô đùa suốt quãng đường đi. Một vài đứa hái những thứ cỏ dại và trêu chọc nhau.

Tôi đang ngồi ngắm nhìn hòn đảo dần về đêm theo thói quen. Mỏm đá ban ngày nóng bỏng là như thế vậy mà đến tối lại lạnh ngắt bên dưới tôi. Tôi không muốn hơi biển bám lại trên cơ thể nên định quay vào trong.

Vừa mới tuột chân xuống đất đã có một bức tường chắn trước mặt tôi. “ Ai đấy?” tôi cất tiếng hỏi. “Là mình”. Giọng nói có vẻ bối rối trả lời. “ Minh, cậu ra đây làm gì? Không phải theo dõi mình đấy chứ” tôi trêu cậu bạn. “ Đương nhiên là không, mình chỉ muốn...”. Minh vẫn bối rối như thường ngày. “ Cậu có gì bí mật muốn nói với mình à”. “Mình khô... ô... ông thể nói, mình mình...” - Minh lấp lửng. “ Vậy thì chúng ta đi vào nhà thôi” . Tôi biết Minh đang xấu hổ vì chỉ khi như vậy cậu mới nói lắp. “ Đợi mình”. Minh vừa gọi vừa dúi vào tay tôi một tờ giấy, nắm chặt tay tôi như chắc chắn rằng tờ giấy đã tìm đúng người rồi biến mất trong đêm tối. Tôi còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì cơn mưa bắt chợt đổ xuống. Tôi nhét tờ giấy vào trong túi quần và nhanh chóng quay về phòng.

Vừa chạy về gần đến cửa phòng tôi đã thấy Phong đứng tần ngần trước cửa. Thấy tôi, Phong vội vã đưa tay ra kéo tôi.

Mưa ở đảo đến rất nhanh, mới đó mà hạt đã rơi lộp bộp dưới sân. Phong đưa tay áo lau mái tóc ướt nhẹ của tôi. “ Cảm ơn cậu” - tôi nói. “Cậu đi đâu về vậy?” Phong hỏi. “À, mình đi lang thang ra mồm đá ngòi”- tôi trả lời. “ Mình đã tìm cậu”- Phong cười. “Tìm mình, sao trùng hợp vậy” tôi vừa nói vừa phủi những hạt nước vương trên áo quần. “ Trùng hợp?” Phong ngạc nhiên. “ À, mình chỉ... mà cậu tìm mình làm gì?”- tôi nhìn Phong. “ Mình muốn nhờ cậu một việc” Phong lăm le thứ gì đó trong tay, tôi thoáng thấy một tờ giấy, tôi ngờ ngợ trong lòng. “ Cậu có gì đưa cho mình à?”- tôi đoán ý. “ Cậu nói đúng nhưng mình đã mất rất lâu để viết nó, mong cậu đọc kĩ”- nói rồi Phong lại dúi một mảnh giấy vào tay tôi. “Cậu sẽ phải bắt ngờ với văn chương kiểu mới của mình”- Phong đẩy về phía tôi cái nháy mắt quen thuộc. “ Mình sẽ chú ý từng cái dấu phẩy và cả lỗi chính tả nữa”- tôi cười, vuốt tờ giấy trong tay và nghĩ thầm “ lại là một lá thư nữa”. “ Hãy đọc nó ngay tối nay”- Phong vừa nói vừa quay đầu đi. Tôi gật đầu. Phong đi và còn ngoái lại nhìn tôi mấy lần nữa. Tôi nhìn theo và đợi cho Phong đi khuất rồi mới mở cửa vào phòng.

Minh và Phong đều là những người bạn cùng trang lứa với tôi. Trong khi Minh là một cậu bé nhút nhát thì Phong lại lém lỉnh và rất được lòng nhiều người. Tôi cầm trên tay hai lá thư, tò mò mở ra đọc.

Minh và Phong có tình cảm với tôi và chắc họ sợ tôi đi mà không biết được điều đó. Nỗi sợ hãi mất mát vẫn thường trực trong những đứa trẻ như chúng tôi.

Tôi nghĩ về nơi tôi sẽ đến hai ngày nữa. Nơi mẹ tôi già yò tuổi thanh xuân. chịu bao nhiêu ánh mắt kì thị sấm soi hàng ngày. Nơi bố tôi bỏ rơi đứa con ruột của mình.

Tôi nhìn biển mênh mông, rì rào trước mặt. Tôi lặng ngắm những mái nhà bình yên về đêm. Ở đây tôi đã có một đại gia đình đầy ắp tình yêu.

Hai ngày sau bố tôi đến. Tôi dẫn bố đi dạo dọc bãi biển. Bố tôi cao và gầy. Mái tóc ông vẫn đen bóng trong lớp thuốc nhuộm nhưng hai mu bàn tay thì nhăn nheo. Ông là một quân nhân đã về hưu. Ông hoạt động khắp cả nước nên có những năm tháng xa nhà dài ngày. Ông chỉ trở về khi bà nội tôi đã mất. Tôi có hai người em trai cùng cha khác mẹ. Vợ của ông cũng là một quân nhân.

“Bác thấy nơi đây có đẹp không?” Tôi hỏi

“Rất đẹp” - Bố tôi cười

“Cháu thích thành phố, nhiều đèn và nhiều người”

“Vậ à, nơi đây cũng có những trường đại học tốt. Ta sẽ chỉ cho con”. Ông nhìn tôi hiền từ

“Nhưng cháu học không được giỏi và chưa bao giờ muốn rời xa nơi đây”. Tôi ngượng ngùng

Ông không nói gì

“Cháu đã làm cái này cho bác” Tôi đưa cho bố chiếc lược mới làm từ vỏ trai.

“Bác hãy giúp cháu giữ cả cái này nữa” Tôi đưa cho bố cả chiếc lược của mẹ.

“Mẹ cháu rất yêu bác. Ngày nhỏ cháu đã nghe mẹ kể những câu chuyện về bác. Cháu đã lớn, cháu có thể tự lo cho mình được. Ở đây, cháu thấy rất tốt”.

“ Ta đã không thể giúp mẹ con, hãy để ta giúp con”. Ông nói

“ Bác đã giúp cháu có cả mẹ lẫn bố. Cháu đã thấy hạnh phúc lắm rồi!”

Tôi nắm tay ông. Bàn tay chai sạm. Tôi cảm nhận dòng máu của ông chảy trong tôi. Biển mênh mông trong mắt hai bố con.

Ông rời đảo sau bữa cơm trưa. Tôi nhìn theo con thuyền của ông cho đến khi nó chỉ còn là những con sóng lăn tăn vỗ vào bờ.

KẾT THÚC

NGƯỜI MẸ KHÓC

Tôi cúi đầu bước theo mẹ. Suốt quãng đường đi đến bệnh viện mẹ con tôi không nói với nhau một lời nào. Một ngày đông lạnh buốt cả tâm hồn.

“Cháu ơi cho cô hỏi phòng phá thai nằm ở đâu?”

“Cô định làm gì ạ?” Cô y tá nhìn hai mẹ con tôi.

“Cô muốn phá thai”. Mẹ trả lời

“Vậy cô mua sổ nhập viện ở đây rồi đi hết dãy hành lang này thì sẽ có biển chỉ dẫn nằm phía bên tay trái”.

“Bán cho cô một quyển”. Mẹ vội vã

Quyển sổ cô y tá đưa cho mẹ tôi một quyển y bạ nhỏ có in hình bệnh viện này ngoài bìa.

Đây là một bệnh viện phụ sản nằm cạnh rất nhiều phòng khám đa khoa khác. Nó không nằm ngoài đường lớn, không có những tấm biển quảng cáo xanh đỏ. Nó trông sạch sẽ với những bức tường ốp gạch men trắng sáng. Từ những bồn cây xanh ngoài cửa đến những biển chỉ dẫn và những nụ cười đôn hậu của nhân viên cho chúng tôi thấy đây là một nơi chuyên nghiệp và lịch sự.

Tôi và mẹ đi từ từ qua các phòng. Tôi lặng lẽ quan sát. Bệnh viện không ồn ào như những nơi tôi đến khám từ trước tới giờ. Ở đây đa phần là phụ nữ và trẻ em.

Có rất nhiều những bức hình được treo dọc lối đi. Chúng tôi đang đi đến phòng siêu âm. Ở đây đông người chờ khám hơn.

Những người phụ nữ lụm xụp trong khăn choàng và áo ấm. Họ hạnh phúc trò chuyện bên người thân. Tôi chọn một chiếc ghế trống và ngồi xuống một mình trong khi mẹ vào làm thủ tục. Hai chân tôi để hờ lên thành ghế, run rẩy chống lại cái giá lạnh. Tôi bẻ những đốt ngón tay kêu răng rắc và cảm nhận dòng máu nguội ngắt dưới lớp da thịt. Mặc cho tôi ra sức làm ướt, đôi môi tôi vẫn khô khốc, bong tróc.

Từng quan sát từng lượt người ra vào phòng siêu âm. Ai cũng vui vẻ đi vào rồi đi ra trong sự chờ đợi của người thân. Đến lượt tôi, mẹ đi vào cùng tôi.

Một thiết bị giống như một chiếc đèn pin di chuyển trên bụng tôi. Màn hình ti vi hiện ra một khối đen trắng. Bác sĩ nói với mẹ tôi thai nhi đã được mười một tuần tuổi. Đứa trẻ phát triển bình thường. Tôi cố ngẩng đầu về phía màn hình. Tôi bám chặt thành giường nhìn khối hình đang trôi nổi. Tôi không nghĩ đó lại có thể là một đứa trẻ.

Tôi bước xuống giường tiến lại bàn làm việc theo lời của bác sĩ. Chân tôi nặng trĩu như bị đeo cùm gông. Mẹ tôi giờ lặng lẽ đứng sau tôi.

“Cháu bao nhiêu tuổi?” Nữ bác sĩ ghi chép trên một tờ thông tin

“Mười chín ạ”. Tôi nói không ngẩng đầu lên

“Đây là lần thứ mấy?”

“Đạ lần đầu” tôi trả lời lí nhí rồi nhìn hai bàn chân mẹ bất động trên nền gạch.

Tôi kí tên xác nhận. Nữ bác sĩ nhắc nhở mẹ tôi một vài điều rồi đưa cho mẹ tôi tờ giấy đã đầy đủ thông tin. Mẹ lại vội vàng cảm ơn rồi hai mẹ con tôi rời phòng. Hai bàn tay tôi bắt đầu ươn sũng rồi lạnh toát. Tôi không dám ngẩng đầu lên phá vỡ bức tường ngăn cách giữa hai mẹ con. Tôi chỉ lằm lũi nhìn tấm lưng mẹ di chuyển một cách lặng lẽ. Nhịp thở của tôi loạn lung tung, cổ họng ứ đầy hơi, dạ dày bí bách, tôi không muốn bước tiếp.

Chúng tôi dừng lại để nhường đường cho một gia đình đi ngược chiều. Người đàn ông đi trước lịch sự xin đường chúng tôi. Anh ta có vẻ hơi lúng túng nhưng rạng rỡ. Anh ta xách những túi đồ to và nặng nề. Đi đằng sau là người phụ nữ bế một đứa trẻ sơ sinh trên tay, xung quanh chị còn có hai ba người phụ nữ khác. Họ không ngừng nhìn ngắm đứa trẻ đang ngủ trên cánh tay chị. Những người phụ nữ xoa tay lên tấm khăn quấn đứa trẻ. Họ chậm rãi, nhẹ nhàng chắc vì không muốn đứa trẻ bị giật mình. Tôi cũng nhìn thấy gương mặt đứa trẻ lấp ló dưới lớp khăn bông. Làn da của nó căng như vẫn còn mọng nước.

Đứa trẻ khiến những bước chân tiếp theo của tôi càng lúc càng chùn lại.

Đi về phía cuối dãy hành lang, tôi cảm thấy không khí u ám hơn. Phòng phá thai là đây, nó đập vào mắt tôi như một bản án tử hình. Tôi ngăn người nhìn xung quanh. Một dãy ghế hắt thứ ánh sáng thép đặt bên ngoài hành lang. Tôi ngồi xuống ghế rồi giật mình nhồm dậy vì như có cảm giác lạnh buốt như ngồi trên một khối băng. Mọi người đưa mắt nhìn tôi.

Tôi đang nhìn thấy những cặp mắt thất thần. Tôi quay đi tìm mẹ. Mẹ tôi đã đi vào trong làm thủ tục. Tôi đành ngồi xuống đợi

Ở đây toàn những cô gái trẻ sần sần tuổi tôi. Họ nắm chặt những chiếc điện thoại trong tay. Họ đều mặc những chiếc áo choàng dày và kiểu cách. Cô gái bên

cạnh tôi thậm chí còn có bộ móng tay gắn đá cầu kì. Một vài người còn đang nhai kẹo cao su. Nhưng khuôn mặt họ đều trắng bệch ra một cách kì lạ. Tôi có cảm giác như đang lạc bước. Tôi sốt ruột ngóng mẹ.

Phòng bệnh mở cửa để thoát ra mùi thuốc khử trùng sặc sụa. Nữ y tá bệnh viện đẩy một cô gái ngồi trên xe ra ngoài. Chị khoảng hai mươi tuổi, nước mắt giàn giụa, rũ xuống như một miếng bông bị ngâm trong nước. Khuôn mặt đau đớn không cất lên lời. Chúng tôi dõi theo nhìn chị. Hai bàn tay đặt trên đùi và cả lưng chị run rẩy. Mái tóc chị bết lại sau gáy.

Tôi nhìn theo chiếc xe đẩy. Rồi thứ mùi khó chịu đó lại bay ra. Một người khác run rẩy bước vào. Tôi mừng tượng cảnh diễn ra phía sau cánh cửa. Tôi ngửi thấy mùi tanh của máu rồi có cảm giác như thứ dao kéo ẩn nấp vô tình đang chọc vào bên trong tôi.

Tôi sợ hãi sờ xuống bụng mình và mắt thì nhìn chăm chăm tấm biển treo cạnh cánh cửa. Có thứ gì đang vẫy vẫy, cầu cứu. Tiếng khóc trẻ con bốn phía vọng lại. Một đứa trẻ với cánh tay trắng mập mạp vẫy gọi tôi đằng xa. Tôi đứng dậy khỏi chiếc ghế vẫn lạnh băng từ lúc tôi ngồi xuống.

Tôi chạy, lướt qua những bức tường trắng. Mọi đứa trẻ trong các tấm ảnh cười và nhìn theo mỗi bước tôi chạy.

Tôi ra khỏi cổng viện. Cô gái vừa ngồi trên xe đẩy cũng đứng đó, rũ xuống như chờ đợi ai dẫn tới địa ngục.

Tôi đứng trước một ngã tư. Tôi tròn những con đường nhiều hàng quán. Tôi chạy theo dòng xe cộ ùn tắc. Một chiếc xe đỗ lại đón khách cần chân tôi. Tôi dừng

lại nhìn lộ trình được dán to đùng đằng sau xe. Một điểm đến xuất hiện trong kí ức của tôi.

Tôi nhớ lại cuộc đi chơi với bạn bè. Biển vỗ sóng dạt dào trước mắt tôi. Những bộ váy thời trang làm tôi mờ mắt. Những lời ngon ngọt, dụ dỗ. Những cốc rượu vô tình, những trò đùa hủy hoại một cuộc đời. Rồi tôi thấy đứa trẻ nổi lên bồng bềnh giữa cốc rượu. Tôi đã uống cạn cốc rượu và những giọng cười lớn bắt đầu vang lên. Tôi ôm đầu sợ hãi.

Tôi sợ dừng lại nơi đây, sợ những ánh mắt kì thị nhìn tôi mỗi ngày, sợ nỗi thất vọng trên khuôn mặt mẹ, sợ khoảng thời gian chết lặng giữa mẹ và tôi.

Tôi tiếp tục trốn cơn ác mộng khủng khiếp và chạy như không có bất kì vật cản nào trước mặt.

Tôi bắt kịp chuyên xe khách và leo lên. Tôi tắt nguồn điện thoại, tận hưởng cảm giác an toàn. Ghế bên vẫn còn trống. Tấm rèm xanh bay phấp phồng bên cạnh tôi. Tôi yên lặng chìm vào giấc ngủ.

Những con sóng lạnh ngắt dạt vào bờ. Tôi đã ngồi trên dải cát cả một buổi chiều. Tôi nhìn ngư dân đánh cá dọc bãi biển. Bờ biển này cũng không phải là một địa danh du lịch nổi tiếng. Nó vắng khách. Nhà nghỉ, quán ăn cũng thưa thớt. Bờ biển yên tĩnh thích hợp cho những người tìm cảm giác lạ. Không có ai quan tâm đến sự xuất hiện một mình của tôi ở đây.

Tôi nhớ lại lần đầu tiên đến đây. Tôi nhìn chỗ chúng tôi từng chơi đùa. Biển dữ dội xóa mọi dấu vết. Biển trước mặt tôi bây giờ là một vùng nước mênh mông, bất tận, không ranh giới. Tôi ôm mình ngồi trên cát. Trời không u ám, những tia nắng yếu ớt chiếu xuống. Gió biển luồn vào từng lớp áo của tôi. Tôi lạnh se từng

thó thịt. Cát lúc này cũng xẹp xuống chứ không toi xốp. Những con thuyền tro trọi neo lại trên bờ. Những người phụ mệt mỏi ôm những chiếc rổ nhẹ bằng ra về. Một cánh chim biển vội vàng đậu xuống rồi vội vàng bay đi.

Tôi không còn thấy những con dã tràng se cát bò lổm ngổm, không thấy những cánh buồm lên xuống theo từng đợt sóng, không thấy tiếng cười nói huyên náo. Tôi chỉ thấy sự cô đơn trong lòng cát, thấy những rặng dừa hoang mang đu mình theo gió. Trăng hiện hình sau đám mây.

Những ánh đèn rọi sau lưng tôi. Tôi cởi giày đi xuống biển. Tôi ngâm chân trong nước biển. Nước làm thân thể tôi lạnh ngắt. Tôi khóc. Tôi dùng tay đập thật mạnh vào bụng. Rồi tôi nghĩ cái lạnh này biết đâu có thể lại giúp được tôi. Tôi sẽ loại bỏ được ác mộng này mà không cần biết đến đau đớn. Vậy là tôi đứng lặng trong nước lâu, thật lâu đến mức tôi cảm thấy thời gian dường như chết đi.

Tôi đã ngủ một giấc dài. Tôi bật dậy và thở mệt nhọc. Một bàn tay vỗ vào lưng tôi, vuốt tóc tôi. Tôi ngỡ mình vẫn trong cơn ác mộng, đảo mắt liên tục. Một người đàn bà đang ngồi cạnh tôi không ngớt lời xoa dịu. Khuôn mặt biến dạng của bà ta khiến tôi khiếp sợ.. Tôi hẩy tay bà ta ra, dịch người ra xa. Tôi nhìn bốn phía xung quanh.

“ Sao tôi lại ở đây?” Tôi vừa nhìn vừa hỏi bà ta.

Bà ta xích lại gần tôi ánh mắt có vẻ rất bình tĩnh “ con đã về nhà, con ngoan hãy nằm xuống đi”.

Tôi lùi lại xa hơn. Bà ta cố tiến lại gần tôi và đưa cho tôi một cốc nước. Tôi sợ hãi hất cốc nước đổ xuống giường. Bà ta giận dữ quát lớn. Tôi run rẩy. Bà ta trấn tĩnh lại, rồi bà ta bắt đầu khóc, miệng không ngừng van xin “ mẹ xin lỗi, mẹ sẽ

không mắng con, đừng bỏ mẹ”. Người phụ nữ mãi lặp đi lặp lại chuỗi lời ấy. Một lúc lâu bà ta đứng dậy mở cửa ra hiên ngồi. Bên ngoài ngợp một màu đen.

Tôi biết người đàn bà này. Bà ta bị điên. Bà góa chồng và có một đứa con gái. Nhà bà từng bị cháy. Khuôn mặt bà sau đám cháy bị bỏng nặng. May thay cô con gái không bị làm sao. Một thời gian trôi qua, sau một cuộc cãi vã, cô con gái ra biển và bị chết đuối. Từ lúc con chết, bà dựng cái lều trên bờ biển để ngày ngày ngắm con về và ngày một lần thân. Bà ta lang thang dọc bờ biển nhặt những thứ rác rưởi khách du lịch bỏ lại. Bà sống chủ yếu bằng sự chu cấp của họ hàng.

Bây giờ đã là nửa đêm. Bà vẫn đang nấc lên từng hồi ngoài bậc thềm. Còn tôi thắm mệt. Miệng tôi khô rát. Tôi đang cần một cốc nước nhưng tôi thật sự không dám đứng dậy. Ngay lúc đó người phụ nữ quay trở vào. Bà lấy một chiếc chăn khác thay vào cái chăn tôi đã làm ướt. Bà để lại một cốc nước khác trên đầu giường rồi bà bỏ đi mất. Tôi vẫn ngồi im trong góc. Khi cánh cửa đóng lại, tôi giật mình. Tôi đợi một lúc vẫn không thấy bà quay lại. Tiến đến cửa, thấy cửa mở tôi liền khóa chốt trong. Tôi trở lại giường uống cạn cốc nước rồi thiếp đi khi chân tay moi rã rời.

Tôi nhìn xung quanh căn nhà lợp mái ngói đỏ đang rung lên trước những cơn gió biển. Giữa nhà có một gian thờ nhỏ nhưng chỉ để ảnh một người đàn ông. Tôi nghĩ đó là chồng bà. Căn nhà đơn sơ chỉ có vài vật dụng cũ. Những thứ chai lọ được bày khắp nơi và những bộ quần áo của bé gái treo rải rác trên tường. Trên đầu giường còn có một quyển sách tranh nhàu nát và những cây sáp tô màu cũ đến mức không còn nhận ra màu của chúng, cạnh đó còn một con búp bê nhựa mặc một chiếc váy màu xanh. Một chiếc xe đạp nhỏ được dựng ở góc nhà.

Tôi thấy bụng dưới đau quặn quại. Tôi lại sợ hãi nghĩ đến đứa trẻ. Tôi ước, ở đây, ngay lúc này, tôi sẽ điên và sẽ chẳng còn ai phê phán gì tôi.

Tiếng chó sủa làm tôi tỉnh giấc. Tôi mở mắt bật dậy. Tôi định bỏ đi nhưng khi vừa mở cửa thì người đàn bà đã ngồi chắn ngang. Tôi lùi lại. Bà ta đang cầm một bát cháo. Lúc đó tôi mới nhận ra tôi đói cồn cào. Bà ta thấy tôi thì hờn hờ. Tôi thật sự không biết bà đã ngồi đấy bao lâu. Bà đứng dậy. Tôi sợ hãi ôm chặt cái túi trong người. Bà thấy tôi phòng bị thì không đi vào nữa. Bà để lại bát cháo rồi đi mất.

Buổi trưa tôi không nhìn thấy bà. Tôi cũng không ra khỏi nhà. Đầu giờ chiều bà ta quay về trên tay ôm bọc quần áo của tôi. Tôi ngồi trên giường nhìn bà. Bà cũng đứng tần ngần trước cửa. Bà đã quấn chiếc khăn kín mít che mặt, chỉ để lộ đôi mắt. Tôi đứng dậy đi lại phía bà.

“ Đây là đồ của cháu”. Tôi ngỏ ý muốn lấy lại.

Nhưng bà lại ôm bọc quần áo chặt hơn. “ Mẹ rất nhớ con, đừng bỏ mẹ đi nữa”. Rồi bà ta lại khóc.

Tôi tần ngần không biết phải xử sự thế nào. Tôi chưa bao giờ thấy một người lớn tuổi nào khóc nhiều như thế. Nước mắt chảy xuống làm đầm màu phần nền đất dưới chân bà.

Tôi cũng không biết một bà mẹ sẽ khóc như thế nào. Mẹ tôi chưa bao giờ khóc trước mặt tôi. Tôi cũng luôn học được cách không khóc trước người lạ. Tôi đành phải đợi.

Buổi chiều, tôi đang ngồi ngắm biển từ căn nhà lụp xụp của người đàn bà điên. Tâm này chiều hôm qua tôi cũng ngắm biển nhưng một mình. Đằng sau tôi lúc này, người đàn bà điên đang chải tóc cho tôi. Bà mái miết chải và miệng thì ca một khúc dân ca nào đó mà tôi không biết. Tôi nhìn những con sóng biển vỗ trắng xóa vào bờ. Tôi nhìn những người ngư dân quần áo mỏng manh chân trần đi trên cát, nhìn những ánh nắng yếu ớt bám theo sau lưng họ. Họ vội vã trở về.

Một đứa trẻ chạy bám theo sau những người phụ nữ. Một người trong số họ dừng lại đợi và bế đứa trẻ lên. Một tay chị ôm thúng mẹt, một tay bế đứa trẻ, chân vẫn cứ bước. Tôi nhớ mẹ tôi đã từng bế tôi như thế.

Tôi cảm nhận từng răng lược chạm vào da đầu. Mẹ và tôi đã không làm điều này từ rất lâu. Tôi ước giá như mẹ tôi không bận rộn suốt ngày với những cuốn sổ kế toán, tôi đã có thể nói hết cho mẹ biết tôi đã nghĩ gì.

Tôi tự hỏi mẹ tôi đang làm gì? Mẹ sẽ như thế nào sau khi lạc mất tôi và không tìm thấy tôi ở nhà? Mẹ có chờ đợi tôi mà phát điên như vậy không?

Tôi nhìn xuống bụng mình, nơi có một sinh linh đang yên ổn sống mà không hề biết tới sóng gió bên ngoài. Tôi đặt tay lên bụng cảm nhận hơi thở của đứa trẻ. Tôi ao ước được ôm nó trong tay. Tôi khóc, nước mắt giàn giụa như khi tôi nhìn thấy người đàn bà điên khóc. Tôi thấy thương mẹ biết bao.

Tôi nhìn biển mập mờ trong thứ ánh sáng yếu ớt cuối ngày. Mắt tôi ngàu đỏ. Đằng sau tôi, người đàn bà đáng thương vẫn không ngừng chải tóc cho tôi. Bà có vẻ rất hạnh phúc với công việc ấy.

Đêm ấy tôi nằm ngủ cạnh người đàn bà điên và nghe bà hát. Tôi ôm bụng và cảm thấy ấm áp như được ôm một đứa trẻ.

Tôi đang đi bộ trên một con đường cát trải dài. Hai bên tôi là nước, nước biển mặn nồng và bốc khói nghi ngút. Có một bàn tay đang nắm lấy tay của tôi. Bàn tay lạnh ngắt. Tôi thấy đó là một người phụ nữ. Bà ta mặc quần áo của mẹ tôi. Đi đôi giày mà mẹ tôi vẫn không ngớt lời chê bai. Nhưng bà ta lại choàng một chiếc khăn bông trắng khó hiểu. Bà ta quay mặt sang phía bên kia khiến tôi không thể nhìn rõ mặt. Tôi cất tiếng hỏi “ mẹ, có phải mẹ không”. Bà ta nắm tay tôi chặt hơn rồi từ từ quay sang phía tôi. Đằng sau tấm khăn đó là khuôn mặt đen sì của một đứa trẻ. Tôi hét lên thất thanh.

Tôi tỉnh dậy nhìn mọi thứ trắng xóa xung quanh. Tấm vải trắng đang đắp trên người tôi. Tôi định hắt tung nó ra thì một bàn tay khác giữ lại. Tôi nhận ra mẹ tôi.

“Con đang ở đâu?” tôi hỏi mẹ.

“ Bệnh viện, con đã mê man hai ngày rồi”. “ Nằm xuống đi”. Mẹ ấn tôi xuống giường rồi lấy tay lau nước mắt.

Tôi thấy bụng mình đau rát và ẩm ướt bên dưới.

“ Vậy còn...” Tôi vừa nói vừa ôm bụng.

“ Nó hỏng rồi” mẹ tôi quay mặt đi chỗ khác.

Tóc của tôi đang xổa. Mẹ lấy dây buộc nó lại rồi cắt chiếc lược đi. Trên bàn là một bát cháo nguội ngắt.

Bây giờ tôi mới nhìn thấy đôi mắt mẹ đẫm nước. Mẹ chậm rãi rót cho tôi một cốc nước nóng.

“Hỏng rồi là như thế nào ạ?” Tôi hỏi mẹ

“ Con bị sảy thai khi người ta đưa con vào đây” Mẹ tôi trả lời

“ Người đàn bà bị điên, bà ấy đâu?” Tôi đảo mắt tìm

“ Bà ta về rồi, người nhà của bà ta đã đưa con vào đây.”

“ Đứa trẻ sao lại mất được? Mẹ đã kiểm tra chưa? Con vẫn thấy nó đây này” Tôi vừa nói vừa hoang mang xoa vào bụng. Tôi cảm nhận sự mát mát xâm chiếm toàn cơ thể.

Mẹ tôi vội vã ôm lấy tôi.

“ Con đừng như vậy nữa, nó mất rồi, con cũng đã mê man hai ngày nay rồi”. Mẹ cố chần tỉnh tôi.

“ Nhưng con muốn nó. Con muốn đứa trẻ được sống. Mẹ hãy mang nó về đây, mang về cho con đi mẹ”. Tôi van xin

Mẹ ôm tôi khóc. Nước mắt mẹ ướt sũng áo tôi. Còn tôi hai tay hoảng loạn ôm bụng. Đứa trẻ đã ra đi, hạnh phúc làm mẹ của tôi quá ngắn ngủi.

KẾT THÚC